

U Sarajevu, 25. aprila 1988.

Dragi Marko,

Još jednom praštaj što ti se nisam i sam javio one noći kod Mikija, kada si sjedio sa Vilfanom, a ja sa Barbarom, za maga-rećom klupom, jer nisam bio siguran jesmo li se ranije uistinu upoznali.

Početak ovogodišnje kineske nove godine, koja je u znaku Zmaja, sjetio sam se tvog teksta, potkraj knjige objavljene u Založbi "Obzorje", o zmajevima.

Prije nekoliko dana Barbara mi je poslala tvoj novi roman "Romanje za Animo" koji sam na dušak pročitao iz više razloga. Prvo, naravno, zato što mi je tu knjigu Barbara poslala, drugo, zato što dosad nisam čitao tvoju prozu (mada sam u Šal-munovom stanu listao tvoj prethodni roman) i zato što me tvoja knjiga zatekla u takvom raspoloženju da mi je bila dragocjen sagovornik i produžen moj sopstveni unutrašnji monolog.

Tvoja knjiga je bila obogaćenje mog uvida u noviju slovensku prozu. Meni je bilo zanimljivo korištenje triju svetih knjiga, Biblije, Kurana i Talmuda, jer živim u sredini u kojoj ponešto od onoga što, možda prečesto, citiraš, primjenjuje se u svakodnevnom životu, kao i struktura, koja u osnovnoj zamisli, zasnovana na tobožnjoj zaostavštini, nije nova, ali je izvedena dobro, tako da fragmenti imaju svoju cjelovitost, a grade zajedničku mozaičnost koja izmiče žanrovskom (tradicionalnijem) odredjenju. Često si uspijevao vješto izbjeći zamke sentimentalizma i patetičnosti, mada postoje mjesta koja su dolazila do samog ruba. Možda će biti prilike da o knjizi podrobnije porazgovaramo, ovo javljanje ^{je} tek da znaš (ako prema tome nisi ravnodušan) da ju je neko (negdje) pročitao i jedan od mogućih odgovora na čestu upitanost (u knjizi) o smislu pisanja. (A vjerujem da ono ima smisla sve dok nalazi bar jednog jedinog sagovornika.)

Budi zdrav, vrijedan i veseo, a ja te pozdravljam u ogromnim količinama,

